

alene den ærede Ordfører, der opfordrer mig til at udtale mig derom, og jeg kan ikke modsige Berettigelsen i hans Opfordring, men der er meddelt offentligt paa anden Maade en hel Del Beretninger derom, der til Dels ere misvisende, saa jeg kan ikke anse det for andet end rigtigt, at der kommer en positiv Meddelelse om den rette Sammenhæng. Naar den højtærede Formand har advaret imod, at der derom føres en Diskussion, saa vil jeg for mit Vedkommende sige, at jeg heri og i andet fuldstændig retter mig efter den højtærede Formands Ønske, men at der ikke fra min Side er noget Ønske om, at der skulde afskæres nogen Adgang til at ytre sig om det, som jeg nu vil oplyse. Det, som jeg vil oplyse, er ganske simpelt historisk dette, at en Dag for nogle Uger siden kom den nævnte General efter foregaaende Anmeldelse til mig i Ministeriet og meddelte mig, at der i „Nationaltidende“ havde staaet et lille Stykke, som han omtalte, og begærede af mig som Minister, at jeg i den Anledning skulde foretage Skridt overfor den daværende Trafikminister. Jeg svarede Generalen: Nej, denne Sag er ikke nogen tjenstlig Sag. Der gik et Par Dage hen, og Generalen kom atter til mig i Ministeriet og talte til mig om Sagen, og jeg svarede da Generalen: Denne Sag er ikke nogen tjenstlig Sag, men naar Generalen sætter særlig Pris derpaa, saa vil jeg ikke have noget imod privat at sige et Ord til min Kollega, Trafikministeren. Det gjorde jeg, og ved denne Henvendelse til den daværende Trafikminister fik jeg at vide, at Trafikministeren havde i Tanke at føre en personlig Samtale med Generalen. Efter at jeg havde erfaret dette, at de to Parter kom til en personlig Samtale, ansaa jeg denne Sag for sluttet og afgjort og tænkte altsaa ikke mere paa den.

Saa gik der en Del Tid — jeg ved ikke hvor megen —, og saa en Dag, da jeg kom i Ministeriet, laa der paa mit Bord en tjenstlig Indberetning fra samme General, hvori han meddelte mig, at han i „Nationaltidende“ havde offentliggjort en Artikel angaaende den daværende Trafikminister, og da jeg fremtog „Nationaltidende“, fandt jeg, at det naturligvis forholdt sig saaledes. Det, som jeg foretog i den Anledning, var, at jeg lod Anmodning udgaa til Generalen om at møde i Ministeriet. Jeg meddelte da Generalen for det første, at naar en Sag af Ministeren er betegnet som „ikke tjenstlig“, saa kan den ikke af en General gøres til Gen-

stand for tjenstlig Indberetning, og for det andet, at det var mindre heldigt, at en Mand i Generalens høje militære Stilling paakaldte Offentligheden overfor et Medlem af Regeringen. Det er det, der er foregaaet. Derefter er Sagen for Forsvarsministerens Vedkommende for anden Gang definitivt afsluttet. Jeg har ikke villet undlade at føje denne Bemærkning til Bemærkningerne angaaende Budgettet, og jeg er ganske rede til, hvis dertil skulde gives Anledning, og Formanden maatte finde det rigtigt, at samtale med det høje Ting om dette lige saa godt som om Budgettets Poster.

V. H. O. Madsen: Jeg har bedt om Ordet for at fremsætte en ganske kort Bemærkning i Anledning af nogle Udtalelser, der ere faldne her i Salen om, at efter den nye Ordning af Militærvæsenet ved de nuværende Forsvarslove var der ikke vundet noget for Forsvaret. Jeg skal i den Anledning bemærke, at skønt jeg paa mange Punkter kunde have ønsket Forbedringer, maa jeg bestemt hævde, at efter min Overbevisning er der ved de nye Forsvarslove opnaaet saa væsentlige Fremskridt for de første Aars Vedkommende i Sammenligning med den tidligere Ordning, at jeg vilde have fundet det uforsvarligt at undlade at stemme for disse Forsvarslove, som betegne et virkeligt Fremskridt i Sammenligning med de tidligere Forhold.

De Ændringsforslag, som Forsvarsministeren har stillet til Finanslovforslaget, ere fremkomne paa Ministerens Ansvar og efter Samraad med vedkommende militære Autoriteter. Det vilde efter min Formening have været heldigere, om man havde holdt sig til det oprindelige Forslag, men som Sagen nu foreligger fra Ministeren, og støttet, som han er, til den Sagkundskab, der staar til hans Raadighed, finder jeg ingen Anledning til at udtale mig mod Ændringsforslagene.

Ordføreren (Sigurd Berg): Jeg takker den højtærede Minister for de imødekomme Bemærkninger, han fremkom med i Anledning af de Udtalelser, jeg før fremsatte paa Foranledning af Udvalgets Betænkning. Ligeledes takker jeg den højtærede Minister, fordi han fulgte den Henstilling angaaende Generaløjtnant Gørtz, jeg gav. Jeg skal ikke nærmere komme ind derpaa efter den Udtalelse, der er fremkommen fra Formandsstolen, men kun bemærke, at det efter Ministerens Udtalelse